

významový rozdíl, živn. řád, jak ze srovnání příslušných předpisů jasně vyplývá, užívá obou výrazů, aniž jest možno nalézt, že by mezi nimi činil nějaký rozdíl, zejména podle toho, zdali korporacím, jichž vyslechnutí nařizuje, právo odvolací přiznává čili nic. Stačí tu poukázat příkladmo k tomu, že v § 14 c) v odst. 1 a 2 vyskytá se výraz »Einvernehmung«. v odst. 3 se praví »nach Anhörung der vorerwähnten Korporationen«. V případech, na něž se vztahují první dva odstavce, společenstvu podle § 116 a) právo rekursu přísluší, o případech odst. 3. § 14 c) se § 116 a) nezmiňuje. Jinde naproti tomu, kde zákon užívá výrazu »Anhörung«, »hören«, výslovně právo odvolací propůjčuje, tak na př. v § 20, odst. 2 a 3, § 21 a), odst. 4. a také rozdělení živností komi-nických na obvody na základě odst. 1. § 42, kde rovněž užito jest výrazu »Anhörung«, jest opatřením, proti němuž společenstvo jest oprávněno podati rekurs (§ 116 a) č. 5).

Celý systém živn. řádu ukazuje jasně na to, že tam, kde zákon chtěl v oboru práva živn. korporacím povolaným podle své podstaty k hájení určitého okruhu kolektivních zájmů, přiznati právo odvolání (postavení strany), učinil tak výslovným předpisem; tak pokud jde o obce zejména v §§ 18, 20, 21 g), pokud jde o společenstvo v § 116 a). Kde takový úmysl zákona zřejmě projeven není, nelze korporacím takovým postavení strany přiznati, byť i jim na tu kterou materii byla jakási ingerence propůjčena v té formě, že musejí býti úřadem slyšeny.

Nelze-li však rekursní právo obce proti opatření živn. úřadu učiněnému v základě § 42, odst. 1. vyvoditi ze živn. řádu samého, nemůže pro ně poskytnuti základ ani ustanovení § 27 č. 9 obec. zřiz., podle něhož policie požární náleží do samostatného oboru působnosti obcí. Neboť bylo-li stanovení vymetacích obvodů pozitivním zákonodárstvím vybudováno jako opatření policie živnostenské, platí pro ně jak po stránce věcné tak i po stránce formální jedině předpisy řádu živn. a sluší tedy i otázku práva odvolacího posuzovati jen podle tohoto zák. Že by snad bylo vhodné a žádoucí, aby obci, se zřetelem k funkci jí v oboru požární policie náležející, byl na stanovení vymetacích obvodů přiznán vliv vydatnější než pouhé vyjádření, jest otázka kritiky zákona nebo budoucí úpravy zákonodárné.

Nějaké subjektivní právo o úvahy účelnosti opíratí nelze.

Ze stejných důvodů nelze ovšem opíratí rekursní právo obce ani o ustanovení obecního zřízení, podle něhož samostatná působnost obce obsahuje v sobě vůbec vše to, co se předem a nejprve prospěchu obce dotýče (§ 27, odst. 1 ob. zřiz.). Naprosto pak není v platném zákonodárství podkladu pro domněnku, že obec jest povolána zastupovati v řízení prováděném podle zvláštních předpisů zák. zájmy určitých vrstev nebo i veškerých členů obce.

Z veškerých těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 3308.

Administrativní řízení: I. V řízení administrativním nepatří požadavek přesného formulování jednotlivých stížných bodů. —

II. V řízení administrativním nepožaduje se povšechně určitá forma pro odvolání.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 4866/23).

V ě c: Emilie H. ve V. a spol. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Platebním rozkazem insp. pro zem. dávky v Praze z 8. února 1922 vyměřena byla st-lkám dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Jako podkladu dávky dovolává se platební rozkaz tržové smlouvy z 28. prosince 1920, již st-lky zcizily nemovitosti (pozemky ve výměře 71 a 93 m² v M.) a vypočítává dávku na 4702 K 66 h.

Z tohoto plat. rozkazu podaly st-lky odvolání, v němž uvedly, že pozemky byly zcizeny smlouvou nikoli z 28. prosince, nýbrž ze 7. července 1920, a namítaly, že dávka byla tudíž nesprávně vyměřena podle vl. nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. i žádaly, aby ve věci provedla se oprava a aby přeplatek dávky již zaplacené byl vrácen.

Tuto stížnost zsv. nař. rozhodnutím zamítl z těchto důvodů: »Strana brojí proti platebnímu rozkazu, nestěžujíc si proti určitému bodu jeho. Proto slušelo stížnost zamítnouti.«

Stížnost do toho rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou, uváživ, že odvolání na zsv. podané zcela jasně vyjadřuje, že podle názoru st-lek neprávem byla v daném případě dávka vyměřena podle předpisů dávkového řádu z r. 1920 místo dávkového řádu z r. 1915 a že toto nesprávné použití řádu z r. 1920 na daný převod nemovitosti, který posuzovati slušelo podle normy dřívější, mělo za následek, že dávka vyměřena byla částkou vyšší než jaká odůvodněna jest předpisy dávkového řádu z r. 1915; tímto tvrzením byl dán žal. úřadu dostatečný podklad, aby výměr I. stolice ve směrech shora uvedených přezkoumal, a ježto pro odvolání v řízení správním vůbec a také v řízení podle dávkového řádu nějaká určitá forma se nevyžaduje, bylo věcí zsv., aby o odvolání onom také rozhodl. Odmítl-li věcně rozhodnouti z důvodu, že odvolání neobsahuje určité námitky proti platebnímu rozkazu, není toto odůvodnění ve shodě ani s obsahem odvolání ani se zásadami řízení správního, pro něž požadavek přesného formulování jednotlivých stížných bodů (jaký na př. vysloven jest v § 18 zák. o ss) neplatí.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 3309.

D á v k a z p ř í r ů s t k u h o d n o t y: I. Proti účinkům, jež § 17. dávk. řádu z r. 1920 spojuje s opomenutím projevu nesouhlasu podle odst. 3, nemůže se strana s úspěchem brániti tím, že vyhověla povinnosti své podle § 16, zejména že sama udala obecnou hodnotu, kterou za správnou pokládá. — II. Opomenutí včasného odporu (podle § 17) zbavuje stranu práva vznášeti námitky ať formální ať věcné proti sumě, kterou úřad označí jako přiměřenou hodnotu.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 7098/23).